Sfântul cuvios Visarion din Egipt, făcătorul de minuni

(s.v. 6 iunie / s.n. 19 iunie)

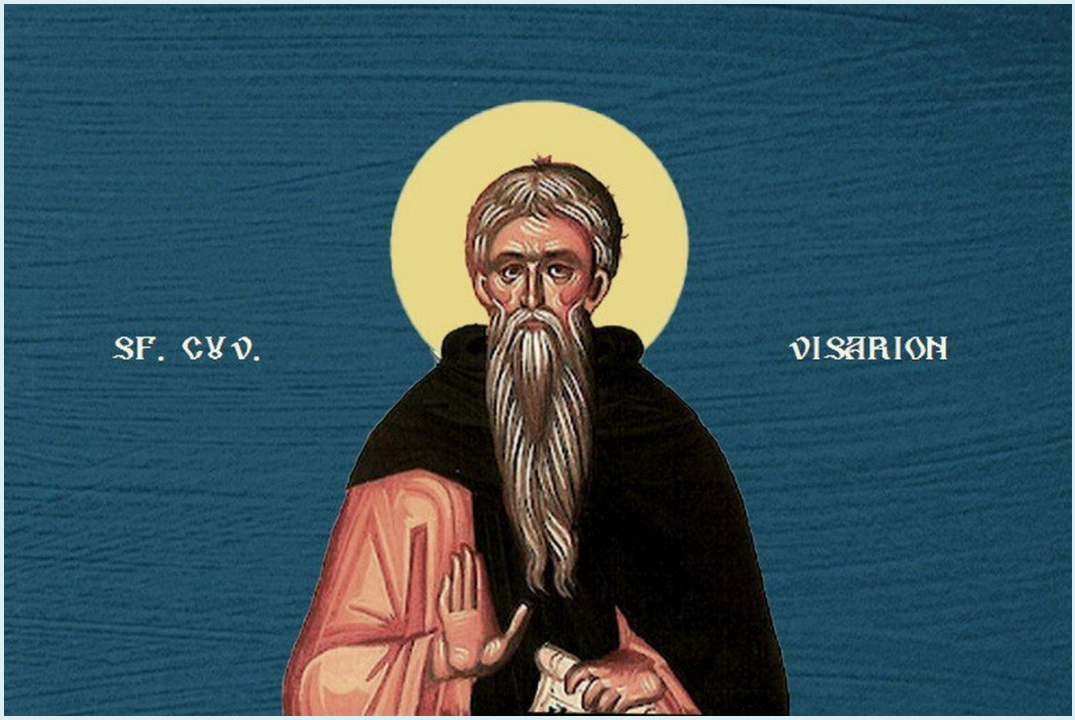

Materiale despre Sfântul cuvios Visarion din Egipt:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Visarion+din+Egipt

https://independent.academia.edu/emystea/Sfin%C5%A3i-cuvio%C5%9Fi-%C5%9Fi-cuvioase

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Visarion+din+Egipt

****

Marele întru părinţi, Visarion, s-a născut şi a crescut în Egipt şi a trăit în anii Sinodului al IV-lea, a toată lumea, din Calcedon (450-451). A iubit din tinereţe pe Hristos şi a câştigat în inima sa lumina darului lui Dumnezeu. A mers să cerceteze Sfintele locuri ale Ierusalimului şi aici a cunoscut pe Sfântul Gherasim de la Iordan, cel căruia îi slujea un leu. A cunoscut, de asemenea şi pe alţi Sfinţi părinţi, precum pe Sfântul Eftimie cel mare şi Sfântul Sava, care străluceau pe vremea aceea în Biserică, prin faptele lor bune, primind de la ei învăţături folositoare. Întorcându-se la locurile sale, şi-a ales îndrumător duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul şi petrecea îndemnat de acesta, la viaţa cea aspră. După buna sfătuire a

acestuia, Sfântul Visarion şi-a împărţit săracilor toată averea, ce-i rămăsese de la părinţi şi primind de bună voie sfintele nevoinţe, s-a făcut monah. El cu darul facerii de minuni vindeca bolile oamenilor şi multe alte minuni făcea, spre folosul poporului şi spre slava lui Dumnezeu. A adormit cu pace la anul 466 după Hristos.

Index

Acatistul Sfântului cuvios Visarion 3
Imnografie 15
Vieţile Sfinţilor - Viaţa prea cuviosului părintelui nostru Visarion (6 iunie) 16
Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat; Sfântul cuvios Visarion 21
Proloagele din 6 iunie 25
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - 6 iunie 30
Pomenirea Sfântului cuvios Visarion 30
Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou 31
Pomenirea Sfintelor cuvioase muceniţe Arhelais, Tecla şi Susanna 31
Cântare de laudă la Sfântul Visarion 32
Cugetare 33
Cugetare 33
Predică despre paza inimii 34
Visarion - cuviosul care a prefăcut apa din mare, în apă dulce 36
Pagina copiilor - Vieţile sfinţilor: Sfântul cuvios Visarion 38
Icoane 40

Acatistul Sfântului cuvios Visarion

Acatistul Sfântului Cuvios Visarion

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului cuvios Visarion - 6 iunie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=wJuU-BLTGHo

***

Troparul cuviosului Visarion, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Visarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

&&&

Condacul 1

Înger în trup, comoară de sfinţenie te-ai arătat lumii, părintele nostru Visarion, luminându-ne sufletele noastre cu viaţa ta cea dumnezeiască. Pentru aceasta, cu credinţă cinstirea noastră îţi aducem: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!***

Icosul 1

Născut şi crescut după trup în Egipt, din tinereţe L-ai iubit pe Hristos. Lumina darului lui Dumnezeu a răsărit în inima ta, iar tu te-ai păzit cu toată luarea aminte de întinăciunea păcatului, ferindu-te a-ţi păta haina duhovnicească îmbrăcată la Sfântul Botez. Pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, floare a dragostei cuvioase;
Bucură-te, gândire la poruncile lui Dumnezeu;
Bucură-te, strajă neadormită a focului dumnezeiesc;
Bucură-te, mireasmă a voii dumnezeieşti împlinite;
Bucură-te, fierbinte rugătorule;
Bucură-te, sfeşnic purtător de lumină dumnezeiască;
Bucură-te, conştiinţă mângâietoare a milei şi măreţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, ridicare cu duhul mai presus de fire;
Bucură-te, covârşire a firii slăbite de păcat;
Bucură-te, că ai coborât cerul în inimă;
Bucură-te, viaţă închinată lui Hristos;
Bucură-te, mlădiţă a Viei Cereşti;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 2-lea

Ca o albină te-ai sârguit a cerceta pe cuvioşii părinţi care locuiau în Sfintele Locuri ale Ierusalimului şi ai cules din florile pustiei duhovnicesc nectar, pentru sufletul însetat de Hristos. Pe cuviosul Gherasim, căruia un leu îi slujea, te-ai învrednicit astfel a-l vedea în pustia Iordanului. Împreună rugaţi-vă şi acum să ne învrednicim milostivirii dumnezeieşti, ca uniţi cu voi într-un cuget şi o inimă să cântăm Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Aşa ai văzut pe mulţi alţi părinţi care vieţuiau acolo prin diferite locuri şi străluceau în fapte bune şi cu care vorbind ai câştigat mult folos sufletului tău, Sfinte părinte Visarion:
Bucură-te, fagure plin de mierea virtuţilor;
Bucură-te, că din multe flori te-ai ostenit a o afla;
Bucură-te, căutare neobosită a lui Hristos;
Bucură-te, împreună-călător cu smerita cugetare;
Bucură-te, râvnitor al Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, arătător de cele cereşti;
Bucură-te, descoperitor al înţelepciunii dumnezeieşti;
Bucură-te, lucrător al tainelor lui Hristos;
Bucură-te, iubitorule al dreptei socoteli;
Bucură-te, închinătorule în duh şi adevăr;

Bucură-te, că picuri duhovnicească rouă în sufletele celor credincioşi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 3-lea

Alergai neobosit spre hotarul Vieţii celei veşnice şi cu curaj înfruntai arşiţa pustiei, cuvioase părinte, pentru a te uni cu ceata Sfinţilor părinţi, de care alipindu-te, pururi cânţi: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Întorcându-te la locul tău, ai dobândit ca părinte duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul, de a cărui deasă povăţuire mult folosindu-te, te-ai îndreptat către viaţa cea aspră:
Bucură-te, vistierie nefurată a învăţăturilor părintelui tău;
Bucură-te, sabie a duhului, ascuţită de piatra ascultării;
Bucură-te, că ai crescut în tine chipul fiului duhovnicesc;
Bucură-te, ostaş nebiruit în războiul nevăzut;
Bucură-te, învăpăiere spre cele dumnezeieşti;
Bucură-te, pătimitorule de bunăvoie pentru Hristos;
Bucură-te, că ai iubit simplitatea şi nevinovăţia;
Bucură-te, pământ bun, care ai înmulţit darurile dumnezeieşti;
Bucură-te, jertfă de sine, mistuită de focul ceresc;
Bucură-te, lepădare de sine pentru Hristos;
Bucură-te, sluga Domnului cea credincioasă şi înţeleaptă;
Bucură-te, răbdare şi dragoste care îmbrăţişezi toată lumea;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 4-lea

Împărţind săracilor şi mănăstirilor averea rămasă de la părinţi, te-ai făcut monah şi te-ai înstrăinat desăvârşit de cele trecătoare, rămânând în inima ta singur cu Hristos, căruia neîncetat Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Te-ai sălăşluit în loc pustiu, iubind liniştea cea după Dumnezeu, obosindu-te cu multe osteneli şi omorând patimile trupeşti cu nevoinţele pustniceşti, cuvioase Visarion, părintele nostru. Pentru aceasta, după vrednicie lăudându-te, îţi cântăm:
Bucură-te, îngerească petrecere;
Bucură-te, vas plin de mirul întregii înţelepciuni;
Bucură-te, bună mireasmă a rugăciunii curate;
Bucură-te, că prin postirea peste măsură ai arătat nemăsurată râvnă după duhovniceasca hrană;

Bucură-te, mişcare nemişcată spre cele de sus;
Bucură-te, pogorâre în adâncul smereniei;
Bucură-te, că ai luat pe umeri jugul lui Hristos;
Bucură-te, că toate pentru El ai lăsat;
Bucură-te, legământ veşnic al iubirii duhovniceşti;
Bucură-te, sărac îmbogăţit în Dumnezeu;
Bucură-te, sare a pământului;
Bucură-te, lumină lumii şi călăuză spre Hristos;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 5-lea

Uneori posteai toată săptămâna, iar alteori petreceai fără de hrană şi băutură patruzeci de zile, cu ochii duhului aţintiţi spre Pomul Vieţii, cuvioase Visarion, cântând în chip negrăit: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Odată, între mărăcini stând şi având mâinile, ochii şi cugetul îndreptate spre cer, ai petrecut patruzeci de zile şi nopţi în rugăciuni gânditoare de Dumnezeu:
Bucură-te, stâlp neclintit al Bisericii;
Bucură-te, rugăciune, scară de la pământ la cer;
Bucură-te, contemplare a celor negrăite;
Bucură-te, cugetare dreaptă şi neprihănită în Sfânta Treime;
Bucură-te, închinare adâncă la hotarul de taină al dumnezeirii;
Bucură-te, bucurie a vederii duhovniceşti;
Bucură-te, că te-ai cutremurat înaintea descoperirilor cereşti;
Bucură-te, că nu ţi-ai mişcat trupul câtuşi de puţin în acest timp;
Bucură-te, că nu ai gustat nimic, nici nu ai gândit către cineva;
Bucură-te, că nu ai dormit, nici nu ai slăbit de fireasca neputinţă;
Bucură-te, că nu ţi-ai aplecat mintea spre cele pământeşti;
Bucură-te, că te-ai pătruns cu totul de dragostea lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 6-lea

Dăruind neabătut sângele nevoinţelor tale pentru Hristos, te umpleai de duh, urmând celor netrupeşti puteri. Aşa te-ai învrednicit de mari faceri de minuni, pentru ca să se slăvească şi mai mult prin tine numele lui Dumnezeu, în inimile celor care-I cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

După cum Moise a prefăcut apele cele amare întru dulceaţă, cu lemnul arătat de Dumnezeu, ca să adape pe Israel cel însetat, tot astfel şi tu, cuvioase Visarion, ai îndulcit amărăciunea apei de mare cu rugăciunea şi însemnarea Sfintei Cruci, ca să adapi pe ucenicul cel slăbit de sete. Iar apoi, nelăsându-l să ia provizii de apă, i-ai descoperit în chip lămurit desăvârşita credinţă în purtarea de grijă a lui Dumnezeu:
Bucură-te, credinţă ce muţi munţii;
Bucură-te, grijă doar de cele cereşti;
Bucură-te, dar şi împreună purtare a crucii aproapelui;
Bucură-te, făcătorule de minuni, cel mare între părinţi;
Bucură-te, cel asemenea prorocilor de demult;
Bucură-te, că urmând lui Hristos ai primit şi chipul de părinte duhovnicesc;
Bucură-te, slujire de Dumnezeu şi de aproapele;
Bucură-te, că ai zugrăvit cu viaţa icoana sfinţeniei;
Bucură-te, comoară ascunsă în Hristos;
Bucură-te, că din marea vieţii ne scoţi apa dulce şi răcoritoare a milostivirii dumnezeieşti;
Bucură-te, pom răsădit la izvorul Vieţii celei veşnice;
Bucură-te, tărie a nădejdii neclintite;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 7-lea

Te-ai asemănat, cuvioase Visarion şi lui Isus al lui Navi, căci precum acela a înfrânt pe amorei oprind soarele în calea sa, tot aşa ai făcut şi tu. Căci purtai în tine pe Soarele cel înţelegător, căruia toate I se supun. Pentru aceasta ne minunăm şi slăvim pe Hristos, cântând împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Mergând cu ucenicul tău, Dula la sălaşul unui stareţ, se apropia soarele de apus şi calea era încă depărtată. Deci te-ai rugat Domnului, cuvioase Visarion, să poruncească soarelui a sta până veţi ajunge la robul lui Dumnezeu. Şi aşa s-a făcut, căci n-a apus soarele până ce ai sosit, părinte la acel stareţ. Pentru aceasta cu minunare cântăm:
Bucură-te, cel binecuvântat de Domnul cu daruri mai presus de fire;
Bucură-te, că i-ai ruşinat pe nevăzuţii vrăjmaşi;
Bucură-te, smerenie înălţată de Hristos;
Bucură-te, lumină neînserată;
Bucură-te, fiu iubit al Tatălui Ceresc;
Bucură-te, cuvânt cu putere multă;
Bucură-te, arătare a tainei iubirii;
Bucură-te, inimă făcută altar al închinării;

Bucură-te, rugăciune ascultată de Dumnezeu;
Bucură-te, mijlocire prin care ne îndreptăm viaţa;
Bucură-te, facere de bine nedrămuită;
Bucură-te, că Hristos ţi-a dăruit cele cu neputinţă la oameni;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 8-lea

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, care te-a învrednicit, ca şi pe Sfântul proroc Ilie, a chema în vreme de secetă cu rugăciunea, ploaie îndestulată din cer pe pământ. Şi nu o dată sau de două ori, ci de mai multe ori, ca să se învedereze plinătatea darului în lucrătorii marii şi desăvârşitei rugăciuni. Pentru aceasta slăvim pe Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Încă şi cu prorocul Elisei te-ai asemănat, căci precum acela a trecut apele Iordanului, despărţindu-le cu cojocul lui Ilie, tot aşa ai întărit cu rugăciunea firea apelor. Pentru că Nilul îl străbăteai ca pe uscat şi oriunde ţi se întâmplau pâraie le treceai cu picioarele goale, îţi cântăm:
Bucură-te, credinţă dincolo de hotarele vederii trupeşti;
Bucură-te, că ai făcut roade vrednice de pocăinţă;
Bucură-te, plâns nelipsit după Dumnezeu;
Bucură-te, că rugăciunile tale ne pogoară şi nouă roua duhovnicească;
Bucură-te, că răcoreşti cu ea sufletele celor necăjiţi;
Bucură-te, cel care ne ajuţi să păşim peste valurile ispitelor;
Bucură-te, cel care calci peste puterea vrăjmaşului;
Bucură-te, neîncetată pomenire de Dumnezeu;
Bucură-te, stare plină de evlavie înaintea lui Hristos;
Bucură-te, străpungere a inimii în faţa morţii şi a Judecăţii;
Bucură-te, aflare a smereniei pruncilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 9-lea

Văzându-ţi smerenia, părinţii din schitul unde petreceai oarecând n-au îndrăznit să te roage să scoţi duhul necurat din omul cel îndrăcit, ci cunoscând că numai tu o poţi face, l-au pus chiar în locul unde urma să vii în biserică. Dar când ai intrat şi l-ai văzut, nu ai vrut să-l tulburi pe acel om. Atunci ei te-au rugat să-l scoli, iar tu, abia atingându-l şi îndemnându-l, ai izgonit în acel ceas pe diavol şi toţi cu bucurie au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

N-ai voit cu nici un chip să fii slăvit de oameni, socotindu-te pe tine păcătos şi nevrednic. Pentru aceasta ai fost încununat cu dumnezeiască slavă, umbrit fiind de Duhul Sfânt:
Bucură-te, alergare pe calea cea strâmtă;
Bucură-te, foc înfricoşător pentru vrăjmaşii nevăzuţi;
Bucură-te, foc mângâietor pentru cei credincioşi;
Bucură-te, că ne aprinzi râvna după cele dumnezeieşti;
Bucură-te, mucenic de bunăvoie, care strici cursele diavoleşti;
Bucură-te, că ai omorât pentru Hristos mila de sine;
Bucură-te, blândeţe neclătinată;
Bucură-te, clădire a temeliei sufletului pe dragostea lui Hristos;
Bucură-te, floare aleasă în grădinile Raiului;
Bucură-te, trezvie a inimii luminate de ochiul conştiinţei;
Bucură-te, braţe părinteşti iubitoare;
Bucură-te, că nu treci cu vederea rugăciunile noastre, ale păcătoşilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 10-lea
Înţelegând din viaţa ta, cuvioase, că în inimile celor blânzi şi smeriţi Se odihneşte Domnul, ne cucerim de bunătatea Lui nemăsurată şi ne închinăm Chipului Său mântuitor, cântând împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Odată, un frate din schit a căzut într-o greşeală, iar preotul îi poruncea să iasă din biserică, ca un de tot nevrednic. Deci, cuvioase Visarion, sculându-te, ai ieşit şi tu împreună cu acela, zicând: „Şi eu sunt păcătos ca acesta!”. Pentru aceea îţi cântăm:
Bucură-te, ciorchine al smeritei cugetări;
Bucură-te, stare neclătinată a minţii;
Bucură-te, tron al simplităţii;
Bucură-te, cuget neiscoditor;
Bucură-te, plâns curăţit de orice pată;
Bucură-te, candelă a dreptei socoteli;
Bucură-te, neprihănită prihănire de sine;
Bucură-te, untdelemn al milostivirii;
Bucură-te, ridicare a celor căzuţi;
Bucură-te, sprijin în neputinţele noastre;
Bucură-te, lumină nejefuită a rugăciunii;
Bucură-te, lucrător pentru mântuirea lumii;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 11-lea

Patruzeci de ani nu te-ai culcat pe coaste ca să te odihneşti, ci şezând, primeai numai puţin somn. Iar pe ucenici îi sfătuiai să fie treji, spre paza de cursele vrăjmaşului şi spre asemănarea cu Heruvimii şi Serafimii, care neîncetat cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Tot meşteşugul duhovnicesc cel tămăduitor îl arătai cu fapta şi cu cuvântul ucenicilor, ca să se păzească şi să se smerească pururi în faţa lui Dumnezeu, fugind de nelucrare şi de părerea de sine ca de nişte furi cumpliţi şi pricinuitori ai căderii:
Bucură-te, fugă de păcate şi casă a nepătimirii;
Bucură-te, inimă nerobită;
Bucură-te, dragoste desăvârşită;
Bucură-te, neagonisitorule de cele pământeşti;
Bucură-te, pasăre rătăcitoare, umbrită de harul dumnezeiesc;
Bucură-te, cel flămând şi însetat şi gol, că în Domnul ţi-ai pus nădejdea;
Bucură-te, râvnitor al Fericirilor lui Hristos;
Bucură-te, fericită întristare şi înstrăinare de mândrie;
Bucură-te, singurătate împodobită de frumuseţea rugăciunii curate;
Bucură-te, diamant al răbdării pustniceşti;
Bucură-te, împreună-liturghisitor cu îngerii;
Bucură-te, păzitor al tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 12-lea

Ajungând la adânci bătrâneţi, te-ai mutat la viaţa cea neîmbătrânită şi ai trecut de la plângere la bucuria cea veşnică, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia Îi cânţi împreună cu cetele sfinţilor: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

De săgeata iubirii pătrunzându-te cu totul, te-ai înălţat la cele cereşti ca un fiu al Împărăţiei şi aşa chip de icoană te-ai făcut, prin care şi noi primim ajutor şi luminare de sus:
Bucură-te, că ai ajuns la măsura vârstei plinătăţii lui Hristos;
Bucură-te, că ai intrat în slava cea neapropiată;
Bucură-te, fulger de har, ce arzi duhurile cele viclene;
Bucură-te, stea mult luminoasă a Bisericii;
Bucură-te, luminare a celor întunecaţi de patimi;
Bucură-te, rază de nădejde a deznădăjduiţilor;
Bucură-te, înger pământesc şi om ceresc;

Bucură-te, sol al Treimii;
Bucură-te, bucurie a Maicii Domnului;
Bucură-te, neadormit mijlocitor al credincioşilor;
Bucură-te, izbăvitorule de toată boala şi întunecimea;
Bucură-te, cale a vieţii deschisă spre cer;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinte cuvioase Visarion, primeşte smerita noastră rugăciune şi fii nouă mijlocitor înaintea scaunului Sfintei Treimi. Alungă cu văpaia rugăciunilor tale pe tot potrivnicul şi luminează-ne calea spre Hristos, ca izbăvindu-ne de toată povara neiubirii, să nu ne aflăm osândiţi la Judecată, ci să ne învrednicim a cânta în vecii nesfârşiţi: ***Aliluia!***

Apoi se rostesc iarăşi:

Icosul 1
Născut şi crescut după trup în Egipt, din tinereţe L-ai iubit pe Hristos. Lumina darului lui Dumnezeu a răsărit în inima ta, iar tu te-ai păzit cu toată luarea aminte de întinăciunea păcatului, ferindu-te a-ţi păta haina duhovnicească îmbrăcată la Sfântul Botez. Pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, floare a dragostei cuvioase;
Bucură-te, gândire la poruncile lui Dumnezeu;
Bucură-te, strajă neadormită a focului dumnezeiesc;
Bucură-te, mireasmă a voii dumnezeieşti împlinite;
Bucură-te, fierbinte rugătorule;
Bucură-te, sfeşnic purtător de lumină dumnezeiască;
Bucură-te, conştiinţă mângâietoare a milei şi măreţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, ridicare cu duhul mai presus de fire;
Bucură-te, covârşire a firii slăbite de păcat;
Bucură-te, că ai coborât cerul în inimă;
Bucură-te, viaţă închinată lui Hristos;
Bucură-te, mlădiţă a Viei Cereşti;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!

Condacul 1
Înger în trup, comoară de sfinţenie te-ai arătat lumii, părintele nostru Visarion, luminându-ne sufletele noastre cu viaţa ta cea dumnezeiască. Pentru aceasta, cu credinţă cinstirea noastră îţi aducem: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion, de Dumnezeu purtătorule!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Visarion şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin !

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-visarion

http://daniel71ro-intelepciune.blogspot.com/2015/06/acatistul-sfantului-cuvios-visarion.html

https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/rugaciuni/acatistul-sfantului-cuvios-visarion-6-iunie-154625.html

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/05/14/acatistul-sfantului-cuvios-visarion/

Imnografie

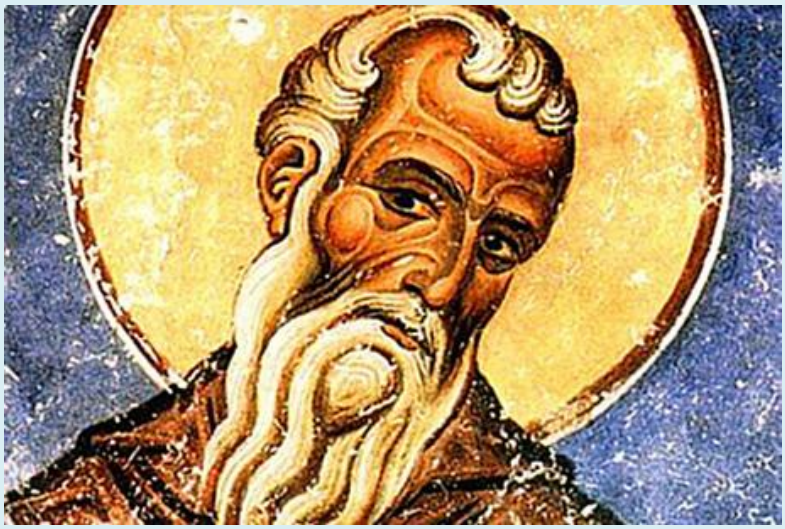

Troparul Sfântului cuvios Visarion, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Visarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Visarion, glasul 1: Râvnind Puterilor de sus, prea cuvioase, viaţă în chipul păsărilor ai trăit, uitând toate cele trecătoare, cu neîncetată dorire fiind atras de Împăratul Hristos către fapte bune, până când ai ajuns la Dânsul, Visarioane; roagă-te neîncetat pentru noi toţi.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa prea cuviosului părintelui nostru Visarion (6 iunie)

Cuvant Ortodox - Sfântul Visarion - 6 iunie:
https://www.youtube.com/watch?v=FMh2wsMc9hM&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=17

***

Visarion, marele între părinţi, s-a născut şi a crescut în Egipt. Din tinereţe a iubit pe Hristos şi a răsărit în inima lui lumina darului lui Dumnezeu. El s-a păzit de toată întinăciunea păcatului, nepătându-şi haina cea duhovnicească, pe care a luat-o de la Sfântul Botez.

Cercetând sfintele locuri de la Ierusalim, a văzut pe cuviosul Gherasim, care-şi petrecea viaţa în pustiul Iordanului, şi căruia îi slujea un leu. Asemenea, văzând şi pe mulţi alţi părinţi care vieţuiau acolo prin diferite locuri şi care străluceau în fapte bune şi, vorbind cu dânşii, a câştigat mult folos sufletului său.

După ce s-a întors la locul său, şi-a dobândit ca părinte duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul. Adeseori se ducea la el, povăţuindu-se de învăţăturile lui cele folositoare, şi s-a îndemnat spre viaţa cea aspră.

Împărţindu-şi săracilor şi mănăstirilor averea rămasă de la părinţi, s-a făcut monah. Şi, ducându-se într-un loc pustiu, petrecea în linişte, obosindu-se cu multe osteneli

şi omorându-şi trupul cu nevoinţe pustniceşti. Astfel, fiind în trup, se asemăna celor fără de trup. Postirea lui era fără de măsură, pentru că uneori nu mânca toată săptămâna, iar alteori petrecea fără de hrană şi fără de băutură patruzeci de zile.

Odată, stând în mijlocul unor mărăcini şi având mâinile, ochii şi gândul îndreptate către cer, a petrecut astfel patruzeci de zile şi de nopţi în rugăciuni gânditoare de Dumnezeu. El a stat neclintit ca un stâlp, nemişcându-şi cât de puţin trupul din acel loc, negustînd ceva în aceste zile, negândind către cineva, nedormitând, neslăbind din neputinţa cea firească şi neaplecându-şi mintea spre cele pământeşti. Astfel, era cu totul pătruns de dragostea lui Dumnezeu. Cu ochii cei sufleteşti privea neabătut spre Hristos, urmând celor fără de trupuri. ***De aceea s-a învrednicit şi de mari daruri de la El, pentru că i s-a dat lui darul facerii de minuni, cum erau proorocii cei mai de demult.***

***

Se asemăna cu Moise; că, precum Moise a prefăcut apele cele amare întru dulceaţă cu lemnul arătat de Dumnezeu, ca să adape pe Israel cel însetat, tot astfel şi cuviosul Visarion a îndulcit amărăciunea apei de mare, prin rugăciune şi însemnarea sfintei cruci, ca să adape pe ucenicul lui cel slăbit de sete.

Odată, umblând el cu ucenicul lui pe marginea mării, acesta a însetat acolo de osteneala drumului şi de zăduful zilei şi zicea către sfântul: "Părinte, îmi este tare sete".

Cuviosul, făcând rugăciune şi însemnând marea cu semnul Sfintei Cruci, a zis: "În numele Domnului ia apă şi bea".

Ucenicul, luând apă din mare cu vasul ce purta, a văzut că apa este dulce la gust şi rece, ca şi cum ar fi curs dintr-un izvor viu. Deci, bând din destul şi răcorindu-se, a luat şi în vasul său.

Cuviosul Visarion, văzând aceasta, a zis ucenicului: "Fiule, pentru ce ai umplut vasul cu apă?"

Răspuns-a ucenicul: "Iartă-mă, părinte! Am luat apă ca să nu însetăm iarăşi pe cale!"

Atunci stareţul a zis: "Dumnezeu, Cel ce este în acest loc, este peste tot locul; şi, precum aici, aşa şi în tot locul poate să dea apă dulce celui însetat".

Numele ucenicului era Dula.

&&&

Cuviosul Visarion s-a asemănat şi lui Isus al lui Navi; căci precum acela a biruit pe Amorei, şi a oprit soarele în calea sa, tot aşa a făcut şi acesta. Mergând el cu ucenicul la alt stareţ, se apropia soarele spre apus şi calea era încă depărtată; deci Sfântul Visarion s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: "Rogu-mă Ţie, Doamne, porunceşte ca să stea soarele până ce voi merge la robul tău". Şi aşa s-a făcut, că n-a apus soarele până ce a sosit cuviosul la acel stareţ.

Cuviosul a fost asemenea şi cu Sfântul prooroc Ilie, pentru că în vreme de secetă, cu rugăciunile sale a căzut ploaie îndestulată din cer pe pământ; şi aceasta nu s-a făcut odată sau de două ori, ci de mai multe ori. El se asemăna încă şi cu proorocul Elisei; căci precum acela a trecut apele Iordanului, despărţindu-le cu cojocul lui Ilie, tot aşa şi acesta, cu rugăciunile sale, a întărit firea apelor sub picioarele sale şi umbla pe deasupra apelor ca pe uscat; pentru că Nilul - cel mai mare fluviu - îl trecea ca pe uscat şi, oriunde i se întâmplau pâraie, le trecea cu picioarele neudate.

***

Cuviosul Visarion, petrecând oarecând în schit, s-a adus la biserică un om îndrăcit şi se făceau rugăciuni pentru el ca să se izbăvească de duhul cel necurat, dar nu ieşea dracul din el.

Atunci clericii au zis între ei: "Ce să facem cu îndrăcitul acesta?"

Unii ziceau: "Nimeni nu poate să izgonească pe drac, decât părintele Visarion; deci de-l vom ruga pe el de aceasta, apoi ne este teamă că nici în biserică nu va mai voi să vină. Deci să facem aşa: El vine de dimineaţă în biserică mai înainte decât toţi, atunci noi, apucând înainte de venirea lui, să punem pe omul cel îndrăcit în locul lui şi să-i zicem stareţului: "Părinte, deşteaptă pe cel ce doarme!"

Aşa au făcut clericii. Intrând cuviosul Visarion în biserică, după obiceiul său, a văzut pe acel om şezând în locul lui. Atunci el a stat aproape de cel îndrăcit şi nu voia să-l gonească din locul lui.

După ce s-a început pravila bisericii, clericii au zis către stareţ: "Părinte, deşteaptă pe cel ce doarme".

Părintele Visarion, apropiindu-se de acel om, l-a clătinat, zicându-i: "Scoală-te şi te du de aici!" Şi îndată dracul a ieşit din om, gonit prin cuvântul sfântului.

Sculându-se omul, a început a mulţumi lui Dumnezeu, că s-a izbăvit şi s-a făcut sănătos din acel ceas.

În acest fel clericii au pornit pe Sfântul Visarion spre acea facere de minuni, ca să izgonească pe diavoli. Astfel, acest cuvios părinte nu voia cu nici un chip să facă minuni la arătare, ca să nu fie slăvit de oameni, fiind smerit şi socotindu-se pe sine păcătos.

***

Odată, un frate din schit a căzut într-o greşeală şi preotul îi poruncea lui să iasă afară din biserică, ca unul ce nu era vrednic să fie împreună cu fraţii în soborul bisericesc.

Deci, cuviosul Visarion, sculându-se, a ieşit şi el împreună cu cel ce greşise, zicând: "Şi eu sunt păcătos ca acesta!" Într-acest fel a fost smerenia acestui sfânt părinte.

Ucenicii lui mai spuneau de el că patruzeci de ani nu s-a culcat pe coaste ca să se odihnească; ci, şezând, primea câte puţin somn. El sfătuia pe ucenicii săi să fie treji, ca astfel să se păzească totdeauna de cursele vrăjmaşului, şi le zicea: ***"Se cade monahului să fie ca şi Heruvimii şi Serafimii; şi, când cineva petrece în pace neavând războaie, atunci mai mult să se păzească şi să se smerească în faţa lui Dumnezeu, că nu cumva, părându-i-se că stă, să cadă în vreo greşeală mai cumplită. Pentru prea marea încredere în sine, mulţi s-au dat la război. De multe ori, pentru neputinţa noastră, Dumnezeu nu lasă să vină asupra noastră războaie, ca astfel să pierim desăvârşit".***

Toată viaţa acestui sfânt părinte era asemenea păsărilor ce zboară în aer, pentru că nimic nu a câştigat din cele pământeşti. Nu avea nici chilia sa, nici vreo adăpostire deosebită; ci, trecând din loc în loc, mergea ca un rătăcit prin pustie, prin surpături şi prin văi, neîngrijindu-se deloc de nevoile trupeşti, nici de hrană, nici de haine, având pe trup îmbrăcăminte numai o ruptură de haină, care îi acoperea trupul gol de tot. Ziua se ardea de zăduful soarelui, iar noaptea de frig. Rareori i se întâmpla vreodată să intre sub vreun acoperământ, ci astfel petrecea ca o pasăre prin munţi, iubind singurătatea; îşi ridica mintea spre Unul Dumnezeu şi îşi adâncea gândurile într-Însul. Totdeauna avea lacrimi în ochi şi adeseori scotea dese suspine din adâncul inimii, plângând şi tânguindu-se în toate zilele vieţii lui.

Apoi, ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat la viaţa cea neîmbătrânită şi a trecut de la plângere la bucuria cea veşnică, prin ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine slavă în veci. Amin.

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii lui Dalmat; Sfântul cuvios Visarion

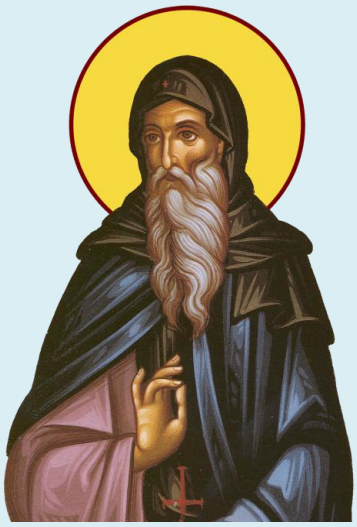

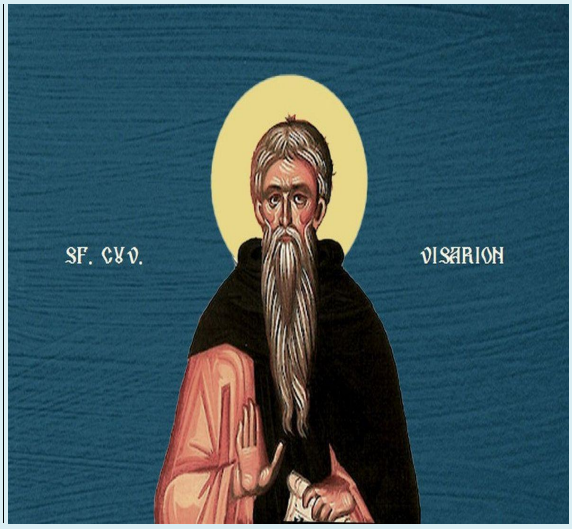

Sfântul cuvios Ilarion cel nou

Originar din Cappadocia, a intrat în monahism la vârsta de 20 de ani, în Mănăstirea lui Dalmat.

Timp de zece ani s-a îngrijit de grădina mănăstirii în ascultare, smerenie şi linişte, fiind învrednicit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni. Apoi, egumenul mănăstirii l-a făcut preot, fără ca el să vrea.

După câţiva ani, când a murit egumenul, Ilarion a plecat la Mănăstirea Cataron, de unde a fost chemat şi numit egumen al Mănăstirii Dalmaţilor. A fost ucenic al Sfântului Grigorie Decapolitul.

A suferit din cauza împăratului iconoclast Leon Armeanul (813-820), care l-a supus la chinuri şi l-a închis în mai multe mănăstiri.

Eliberat de împăratul Mihail Travlu (820-829), a suferit din nou în timpul fiului acestuia, Teofil (829-842), fiind trimis în exil în insula Afusia.

A revenit în mănăstirea sa abia după anul 843, unde a vieţuit până la plecarea sa la Domnul, la vârsta de 70 de ani.

Tropar, glasul 8: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut

luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul cuvios Visarion

Marele între părinți Visarion s-a născut și a crescut în Egipt. Din tinerețe a iubit pe Hristos și a răsărit în inima lui lumina darului lui Dumnezeu. Și s-a păzit curat de toată întinăciunea păcatului, nepătându-și haina cea duhovnicească, pe care a luat-o de la Sfântul Botez.

Și cercetând sfintele locuri de la Ierusalim, a văzut pe cuviosul Gherasim, care-și petrecea viața în pustiul Iordanului, și căruia îi slujea un leu. Asemenea văzând și pe mulți alți părinți care viețuiau acolo prin felurite locuri și care străluceau în fapte bune și, vorbind cu dânșii, a câștigat mult folos sufletului său.

Iar după ce s-a întors la locul său, și-a dobândit ca părinte duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul. Și ducându-se adeseori la el și povățuit fiind de învățăturile lui cele folositoare, s-a îndemnat spre viața cea aspră. Și împărțindu-și săracilor și mănăstirilor averea rămasă de la părinți, s-a lepădat de lume și s-a făcut monah. Apoi ducându-se într-un loc pustiu, petrecea în liniște, obosindu-se cu multe osteneli.

Și s-a asemănat lui Moise; că precum Moise a prefăcut de demult în pustie apele cele amare întru dulceață cu lemnul arătat de Dumnezeu, ca să adape pe Israel cel însetat, tot astfel și cuviosul Visarion a îndulcit amărăciunea apei de mare, prin rugăciune și prin însemnarea sfintei cruci, ca să adape pe ucenicul lui cel slăbit de sete.

Căci odată, umblând el cu ucenicul lui în pustie pe marginea mării, acesta a însetat de osteneala drumului și de zăduful zilei și zicea către sfântul: „Părinte, îmi este tare sete”.

Iar cuviosul, făcând rugăciune și însemnând marea cu semnul Sfintei Cruci, a zis: „în numele Domnului, ia apă și bea”.

Iar ucenicul luând apă din mare cu vasul ce-l purta, a văzut că apa este dulce la gust și rece, ca și cum ar fi curs dintr-un izvor viu. Deci, bând din destul și răcorindu-se, a luat și în vasul său.

Și văzând aceasta cuviosul Visarion, a zis ucenicului: „Fiule, pentru ce ai umplut vasul cu apă?”.

Răspuns-a ucenicul: „Iartă-mă, părinte! Am luat apă ca să nu însetez iarăși pe cale!”.

Atunci starețul a zis: „Dumnezeu, Cel ce este în acest loc, este în tot locul; și, precum aici, așa și în tot locul poate să dea apă dulce celui însetat”.

Iar numele ucenicului era Dula.

Cuviosul Visarion s-a asemănat și lui Isus al lui Navi; căci precum acela biruind oarecând pe amorei, a oprit soarele în calea sa, tot așa a făcut și acesta, căci mergând el cu ucenicul la alt stareț, se apropia soarele spre apus și calea era încă depărtată; deci Sfântul Visarion s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: „Rogu-mă Ție, Doamne, poruncește ca să stea soarele până ce voi merge la robul tău”. Și așa s-a făcut, că n-a apus soarele până ce a sosit cuviosul la acel stareț.

Cuviosul a fost asemenea și cu Sfântul proroc Ilie, pentru că în vreme de secetă, ploaie îndestulată a pogorât din cer pe pământ; și aceasta nu s-a făcut o dată sau de două ori, ci de mai multe ori. El se asemăna încă și cu prorocul Elisei; căci precum acela a trecut apele Iordanului, despărțindu-le cu cojocul lui Ilie, tot așa și acesta, cu rugăciunile sale, a întărit firea apelor sub picioarele sale și umbla pe deasupra apelor ca pe uscat; pentru că Nilul - râul cel mare - îl trecea ca pe uscat și oriunde pe cale întâlnea pâraie, le trecea cu picioarele neudate.

Și petrecând cuviosul Visarion oarecând în Schit, a fost adus la biserică un om îndrăcit și se făceau rugăciuni pentru el în biserică ca să se izbăvească de duhul cel necurat, dar nu ieșea dracul din el, căci era cumplit foarte. Atunci clericii au zis între ei: „Ce să facem cu îndrăcitul acesta?”.

Și unii au zis: „Nimeni nu poate să-l izgonească pe dracul acesta, decât numai avva Visarion; și de-l vom ruga pe el pentru aceasta, apoi nici în biserică nu va voi să vină. Deci să facem așa: El vine de dimineață în biserică mai înainte decât toți, iar noi, apucând înainte de venirea lui, să punem pe omul cel îndrăcit în locul lui și să-i zicem starețului: «Părinte, deșteaptă pe cel ce doarme!»”. Și au făcut clericii așa.

Și intrând cuviosul Visarion în biserică, după obiceiul său, a văzut pe acel om șezând în locul lui. Atunci el a stat aproape de cel îndrăcit și nu voia să-l gonească din locul lui pe cel ce ședea. Iar după ce s-a început pravila bisericii, clericii au zis către stareț: „Părinte, deșteaptă pe cel ce doarme”.

Iar părintele apropiindu-se de acel om, l-a clătinat, zicându-i: „Scoală-te și te du de aici!”. Și îndată dracul a ieșit din om, gonit prin cuvântul sfântului.

Odată, un frate din schit a căzut într-o greșeală și preotul îi poruncea lui să iasă afară din biserică, ca unul ce nu era vrednic să fie împreună cu frații în soborul bisericesc.

Iar Cuviosul Visarion, sculându-se, a ieșit și el împreună cu cel ce greșise, zicând: „Și eu am greșit!”. Într-acest fel a fost smerenia acestui sfânt părinte.

Ucenicii lui mai spuneau de el că patruzeci de ani nu s-a culcat pe coaste ca să se odihnească; ci, șezând sau stând, primea câte puțin somn.

Tropar, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Visarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Proloagele din 6 iunie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna iunie în 6 zile: pomenirea cuviosului părintelui nostru Visarion (sec.V)

Marele întru părinţi, Visarion, s-a născut şi a crescut în Egipt şi a trăit în anii Sinodului al IV-lea, a toată lumea, din Calcedon (450-451). A iubit din tinereţe pe Hristos şi a câştigat în inima sa lumina darului lui Dumnezeu.

Deci, râvnind să se păzească de toată întinăciunea păcatului, a mers să cerceteze Sfintele locuri ale Ierusalimului şi, aici a cunoscut pe Sfântul Gherasim de la Iordan, cel căruia îi slujea un leu.

A cunoscut, de asemenea şi pe alţi Sfinţi părinţi, precum pe Sfântul Eftimie cel mare şi Sfântul Sava, care străluceau pe vremea aceea în Biserică, prin faptele lor bune, primind de la ei învăţături folositoare.

Întorcându-se la locurile sale, şi-a ales îndrumător duhovnicesc pe cuviosul Isidor Pelusiotul şi petrecea îndemnat de acesta, la viaţa cea aspră.

După buna sfătuire a acestuia, Sfântul Visarion şi-a împărţit săracilor toată averea, ce-i rămăsese de la părinţi şi primind de bună voie sfintele nevoinţe, s-a făcut monah.

Era cu totul cuprins de dragostea lui Dumnezeu, privind cu ochii minţii, neîncetat spre El, urmând celor fără trupuri şi petrecând pururi în nevoinţe şi în rugăciuni, în linştea pustiei. Drept aceea, s-a învrednicit de mari daruri.

I s-a dat, mai ales, darul facerii de minuni şi al rugăciunii cu lacrimi, pe care le folosea, spre binele celor ce veneau la dânsul cu credinţă, precum mărturisea ucenicul său, Dula.

Şi aşa, toţi anii vieţii sale închinându-i lui Hristos, la adânci bătrâneţi s-a mutat la Domnul.

Întru această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostrum Ilarion cel nou, egumenul mănăstirii Dalmation (sec.IX)

Fericitul Ilarion a trăit pe vremea împăraţilor Nichifor patriciul, Stavrichie, Mihail Rangabe, Leon armeanul şi Teofil, luptătorul împotriva icoanelor, trăgându-se cu neamul din Capadochia şi având părinţi cu numele Petru şi Teodosia. Tatăl său era cunoscut împăratului, că el da pâine la masa împărătească.

Deci, după ce a crescut cuviosul, a fost dat la şcoală, ca să înveţe Sfintele Scripturi. Iar când s-a făcut de douăzeci de ani, a lăsat pe tată şi pe mamă, casa şi bogăţia şi toată lumea, după cuvântul Evangheliei, şi s-a făcut monah, în mănăstirea ce se numea a lui Dalmat şi acolo, a luat marea şi îngereasca rânduială, adică s-a făcut schimnic.

Deci, având ascultare, smerenie şi linişte, a slujit în grădina mănăstirii zece ani, şi după ce şi-a curăţit sufletul de toată patima şi s-a luminat cu bunătăţile, ca soarele, atunci cu darul dumnezeiesc, s-a făcut făcător de minuni, că a izgonit un duh necurat, care bântuia pe un tânăr. Deci, pentru aceasta, egumenul mănăstirii l-a făcut pe el preot chiar fără să vrea el.

Iar, după moartea egumenului aceluia, trecând câţiva ani, sfântul a plecat din mănăstire şi a trecut la locul numit Opsichiul, şi de acolo, a mers la mănăstirea Cataronilor.

Deci, înştiinţându-se de aceasta, monahii mănăstirii sale, au dat de veste Sfântului Nichifor, ce era atunci patriarh, iar acesta, la rândul său, a vestit pe împăratul Nichifor patriciu, îndemnându-l să trimită ca să aducă înapoi pe cuviosul.

Drept aceea, cuviosul, ascultând de îndemnurile împăratului şi ale patriarhului, s-a întors şi a fost făcut egumen şi arhimadrit, cu hotărârea sinodului, după cum era obiceiul.

Deci, a petrecut cuviosul opt ani, păstorind turma lui Hristos, ca ucenic al dascălului său, Sfântul Grigorie Decapolitul.

Iar când s-a făcut împărat Leon armeanul, la anul 813 şi a lepădat închinăciunea la Sfintele icoane, atunci şi cuviosul Ilarion a fost dus la împărat şi, fiind ademenit de

acesta, cu oarecare făgăduinţe şi îngroziri, ca să nu se închine Sfintelor icoane, sfântul l-a mustrat pe el, numindu-l păgân şi ca un nou Iulian, lepădat de credinţă. Şi s-a mâniat împăratul pentru vorbele acestea şi, îngrozindu-l pe el, că are să-i dea nesuferite chinuri, l-a pus în temniţă.

După o vreme, aducându-l iar de faţă la cercetare, şi nimic sporind, l-a dat patriarhului cel de un gând cu împăratul, anume Teodot, cu porecla Casiter, care luase scaunul, după izgonirea pentru dreapta credinţă, a fericitului Nichifor.
Acest Teodot, mincinos patriarh, a făcut cuviosului Ilarion, acelaşi lucru ca şi împăratul, închizându-l într-o temniţă întunecoasă şi chinuindu-l multe zile, cu foamea şi cu setea.

Deci, înştiinţându-se monahii şi ucenicii săi, aceştia au mers la împărat, zicînd: „dă-ne împărate, pe păstorul nostru, iar noi îţi făgăduim că ne vom supune voinţei tale.”

Iar împăratul, bucurându-se, le-a dat îndată pe părintele lor. Deci, fiind dus sfântul în mănăstire, acesta a petrecut câtăva vreme, primind puţină odihnă, după atâtea patimi şi foame.

Dar a fost întors spre pătimiri, că împăratul, văzându-se batjocorit de călugări, care nu şi-au împlinit făgăduinţa lor, a trimis pe ostaşii săi ca să pedepsească pe monahi, iar pe sfânt să-l închidă în temniţa din mănăstirea Fancon. Şi a stat în temniţa aceea şase luni, primind multe necazuri şi ocări, de la egumenul acelei mănăstiri.

Deci, a fost dus, iarăşi la Constantinopol, din poruncă împărătească. Însă, pătimitorul lui Hristos, Ilarion, neascultând porunca împăratului, a fost închis în altă mănăstire, care se numea Ciclovia, unde a fost ţinut doi ani şi şase luni, într-o temniţă murdară. De acolo l-au scos pe sfânt şi, primind multe bătăi, a fost surghiunit în cetatea Protilia.

Într-această vreme, rău credinciosul împărat Leon, care a pierdut pe mulţi, a pierit cumplit, că a fost tăiat cu săbiile în biserică de ostaşii săi, chiar în locul unde a fost batjocorită şi întinată sfânta icoană a lui Hristos, lepădându-şi, astfel, spurcatul suflet.

Deci, luând scaunul împărăţiei, Mihail Travlu, acesta a poruncit să elibereze din legături şi din temniţe pe toţi cei drept-credincioşi. Atunci, fiind eliberat şi Sfântul Ilarion, acesta nu s-a întors în mănăstirea sa, scaunele bisericeşti fiind încă ţinute

de învăţători mincinoşi, ci a petrecut la o oarecare bătrână credincioasă, care i-a dat un loc liniştit pe moşia sa, făcându-i o chilie şi slujindu-i lui, timp de şapte ani.

Iar, pe când împărăţea fiul lui Travlu, luptătorul împotriva icoanelor,Teofil, la 829, acesta a dat poruncă să fie prinşi toţi cei care mărturisiseră credinţa lor în Sfintele icoane, şi a început a-i sili pe ei să lepede cinstirea icoanelor, punându-i în temniţă. Atunci a fost cercetat şi Sfântul Ilarion, ca să se vadă dacă se va supune poruncii împărăteşti.

Însă, fiindcă sfântul l-a mustrat pe Teofil ca pe un păgân şi înşelător, a luat o sută şaptesprezece toiege pe spate şi de aceea a fost izgonit în insula Afusia, aproape de insula Alona, ce se afla sub cârmuirea arhiepiscopului Priconisului.

Deci, acolo sfântul săpând într-o piatră, şi-a făcut o chilie mică şi îngustă, iar prin rugăciune a scos apă şi a petrecut acolo opt ani.

Iar după ce s-a săvârşit Teofil, soţia lui, Teodora împărăteasa, a adunat în Sinod în anul 843 la Constantinopol, pe toţi mărturisitorii şi cuvioşii părinţi, ce se aflau în izgoniri şi au întărit Ortodoxia, înălţând şi cinstind Sfintele icoane.

Atunci, şi cuviosul Ilarion a fost eliberat din surghiun şi s-a întors la mănăstirea sa, a Dalmaţiului.

Deci, vieţuind acolo trei ani de zile şi strălucind cu faptele bune şi minunile sale, s-a dus către Domnul, fiind de şaptezeci de ani.

În această zi, cuvânt despre cum se cade să stăm în biserică

Veniţi de ascultaţi, fiilor şi iubiţilor mei fraţi, şi eu vă voi spune vouă că în biserica lui Dumnezeu venind, trebuie cu mare pază şi cu frică lui Dumnezeu, să ascultăm cântarea în vremea Sfintei Liturghii şi să nu vorbim despre cele lumeşti în biserica lui Dumnezeu.

Că, tot aşa, şi înaintea împăratului celui pământesc, supuşii stau cu frică, să nu le găsească lor împăratul vreo pricină. Şi atâta sârguinţă au pentru împăratul cel pământesc, că, înaintea lui, nu îndrăznesc să privească nici măcar frate spre frate. Iar de ar privi apoi, îndată, împărătească mânie îi şi pedepseşte.

Deci, pe cât ni se cade nouă, iubiţi fraţi, stând în biserică, înaintea lui Dumnezeu, să nu vorbim unul cu altul, nicidecum, ci doar să avem mintea şi inima la cele de sus, luând parte la cântare şi rugăciune.

Să nu faci strâmbătate bisericii, vorbind, certându-te, râzând şi dormitând, părându-ţi-se că nu greşeşti, ci, mai bine, ia aminte ce grăieşti şi toată grija să o lepezi în acea vreme, ca unul care vrei să primeşti pe Împăratul tuturor, că Împărat al împăraţilor este.

Deci, cei ce voim să ne mântuim, trebuie să fim cu mintea curată în ceasul rugăciunii şi să nu gândim la deşertăciuni, neînţelegând înşelările şi meşteşugurile diavolului.

Oare nu cunoaştem noi, cu câtă dreptate aduce Dumnezeu mânia Sa şi pedepseşte pe cei ce greşesc ? Şi asupra celor ce nu ascultă porunca păstorului ? Că cei nesupuşi, care nu ascultă de preoţi, mare păcat fac.

Că ei zic: „Nu ştim a cânta”. Vă întreb, pentru ce nu ştiţi ? Veţi zice: „Nu înţelegem cele ce se citesc în biserică.” Voiţi, oare, să vă spun vouă, de ce nu înţelegeţi ? Pentru că veniţi rar la biserică, iar în ceasul slujbei, voi staţi afară, glumiţi şi râdeţi. Şi aşa vă adunaţi laolaltă, nu ca să vă faceţi mai buni, ci mai răi, cum spune Sfântul Pavel; pentru aceasta nu înţelegeţi cele ce se fac în biserică.

Căci, dacă venim la biserică, să aducem jertfă lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, a celor vii şi a celor morţi, să-I mulţumim pentru binefacerile primite, ca să înnoiască Domnul în noi harul Sfântului Duh, prin împărtăşirea cu Hristos, şi să ne întărească pe calea mântuirii.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - 6 iunie

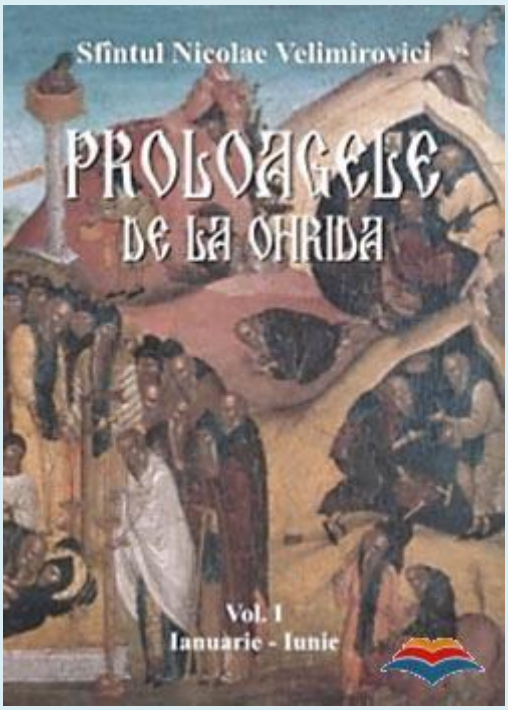

Pomenirea Sfântului cuvios Visarion

Visarion s-a născut şi a fost educat în Egipt. El s-a închinat vieţii duhovniceşti de la o vârstă foarte timpurie şi nicicând „nu şi-a întinat veşmântul primit la Botez".

El 1-a cercetat pe Sfântul Gherasim de la Iordan şi a învăţat mult de la Sfântul Isidor, pelusiotul.

El şi-a supus trupul cu postiri şi privegheri aspre, dar şi-a ascuns cu grijă nevoinţele de ochii omeneşti.

El odată a stat la rugăciune timp de patruzeci de zile încheiate, fără ca să guste nici hrană, nici apă, nici somn. El purta o singură haină şi vara şi iarna. El avea marele har al facerii de minuni.

El nu avea un colţ al lui unde să-şi plece capul, ci a vieţuit în munţi şi în crăpăturile pământului până la bătrâneţele sale adânci.

El cu darul facerii de minuni vindeca bolile oamenilor şi multe alte minuni făcea, spre folosul poporului şi spre slava lui Dumnezeu.

El a adormit cu pace la anul 466 după Hristos.

Notă:în Proloagele greceşti, Sfântul Visarion este pomenit la 20 februarie.

Pomenirea cuviosului părintelui nostru Ilarion cel nou

Ilarion a fost stareţul Mânăstirii Dalmaţilor din Constantinopol. El a fost ucenicul Sfântului Grigorie Decapolitul şi următorul vieţii Sfântului Ilarion cel mare, al cărui nume cu cinste 1-a purtat.

Ilarion era puternic în rugăciune, neînfricat şi stăruitor în nevoinţe de tot felul. El a fost chinuit mult pentru cinstirea sfintelor icoane de către răii împăraţi iconoclaşti, între care Leon, armeanul. Dar Leon, armeanul a fost omorât cu sabia de propriile lui gărzi, întru acelaşi loc dintru aceeaşi biserică în care nelegiutul smulsese şi aruncase la pământ Icoana Mântuitorului, prima icoană profanată din prigoanele pornite de el.

Sfântul Ilarion atunci a fost scos din închisoare, dar numai pentru scurt timp. El din nou a fost torturat şi ţinut în carcerele temniţelor, până ce la putere a venit bine credincioasa împărătească Teodora.

Ilarion era văzător cu duhul şi avea şi darul străvederii.

El a văzut îngerii care au ridicat la cer trupul Sfântului Teodor, studitul care murise.

Plăcându-i lui Dumnezeu, Sfântul Ilarion cel nou a adormit cu pace şi s-a strămutat la Împărăţia Cerurilor la anul 845, pe când se afla întru al şaptezecilea an al vieţii sale.

Pomenirea Sfintelor cuvioase muceniţe Arhelais, Tecla şi Susanna

Fecioare călugăriţe fiind ele, Arhelais, Tecla şi Susanna se nevoiau într-o mânăstire necunoscută de lângă Roma. Când a izbucnit prigoana împotriva creştinilor sub Diocleţian, ele s-au refugiat în Campania, stabilindu-se în cetatea Nolei.

Dar ele nu şi-au putut tăinui vieţile lor sfinte, iar oamenii de prin împrejurimi au început să vină la ele, căutând sfat pentru viaţă, povăţuire şi ajutor în necazurile şi infirmităţile lor.

De aceea, în cele din urmă, călugăriţele fecioare au fost prinse şi aduse în faţa nelegiuitei judecăţi păgâneşti. Ele liber şi pe faţă au mărturisit credinţa lor în Hristos.

Când judecătorul Leontie a întrebat-o pe Sfânta Arhelais despre credinţa creştină, ea a zis: „Prin puterea lui Hristos eu calc în picioare puterea diavolului şi prin a Lui putere eu povăţuiesc poporul cu pricepere, ca şi ei să cunoască pe Unul şi Adevăratul Dumnezeu. Şi întru Numele Domnului meu Iisus Hristos, Fiul Unul Născut al Tatălui, prin mâinile mele, ale roabei Sale, se dă sănătate celor bolnavi din popor."

Toate cele trei fecioare au fost biciuite, asupra lor s-a aruncat cu păcură încinsă, şi au fost chinuite cu foametea în temniţă. La urmă ele au fost omorâte prin tăierea capetelor.

Pe când erau duse la eşafod, înaintea lor s-a înfăţişat un înger al Domnului, pe care 1-au văzut şi unii dintre torţionari; ei s-au înspăimântat atât de tare, încât nu au putut să-şi ridice securile şi să taie capetele fecioarelor. Dar fecioarele însele i-au întărit pe aceştia, cerându-le să-şi facă grabnic datoria. Şi astfel, ele au fost tăiate ca nişte miluşele, iar anul era 293 după Hristos. Ele astfel s-au strămutat întru împărăţia lui Hristos, spre a se odihni şi a se bucura de faţa Domnului în veşnicie.

Cântare de laudă la Sfântul Visarion

Visarion Sfântul, de acoperiş şi hrană lipsit,
Fecioria-şi păzeşte din leagăn pân' la moarte:
Fecioria trupului şi curăţia minţii.

De aceea plin de darul priceperii este el,
Al priceperii dumnezeieşti şi puterii.
El darul bucuriei şi al păcii are,
Nu cunoaşte tristeţea şi apăsarea.

El nu cunoaşte tristeţea, nici întristarea,
Având gândul curat şi mintea curată,
Străvăzătoare, limpede precum cristalul.

Când flacăra dumnezeieştii iubiri
în inima lui s-a aprins,
El a-nceput să lucreze multe şi mari minuni.

El a umblat precum pe pământ şi pe ape,
Iar necuratele duhuri de spaima lui tremurau.
El soarele a oprit şi a lungit ziua,
Şi tot ce cu gura rostea se făcea faptă.

Întru el Dumnezeu cu putere lucra,
Căci lui Dumnezeu i se supunea pururea-n toate.
O, de minuni făcătorule părinte,
Roagă-te lui Hristos Dumnezeu
ca să ne miluiască pe noi
Prin rugăciunile tale!

Cugetare

Bucuria răutăcioasă este o haină murdară şi rău mirositoare pe care uneori duhul nostru o îmbracă cu mare satisfacţie. Căci în chiar momentul în care te bucuri de căderea în păcat a fratelui tău, cazi şi tu, spre marea satisfacţie a diavolului, care cu un singur cârlig prinde astfel doi peşti.

Frăţia cea după trup este cu adevărat o legătură foarte puternică, dar frăţia cea după duh este cu mult mai tare. Dacă te întristezi de păcatul fratelui tău celui după trup, de ce nu te întristezi şi de păcatul fratelui tău celui după duh? Dacă tu ascunzi păcatul fratelui tău celui după trup, de ce trâmbiţezi cu satisfacţie păcatul fratelui tău celui după duh?

Întrebi cine sunt fraţii tăi cei după duh? Ei sunt toţi creştinii - toţi cei care împreună cu tine se împărtăşesc dintru Acelaşi Sfânt Potir şi dintru Aceeaşi Viaţă.

O, cât de mari erau sfinţii în dragostea lor frăţească! O cât de departe era de ei bucuria cea răutăcioasă!

Despre Sfântul Visarion s-a zis: Odată toţi fraţii erau strânşi în biserică la rugăciune. Stareţul s-a apropiat de unul dintre ei care păcătuise şi i-a poruncit să iasă din biserică. Monahul s-a îndreptat supus şi umilit către ieşire, iar Visarion i-a urmat lui zicând: „Păcatul lui 1-am făcut şi eu!"

Cugetare

Să luăm aminte la minunata înviere a fiicei lui Iair:

- *La cum Stăpânul a liniştit mulţimea, zicându-le că fecioara nu a murit, ci doarme;*
- *La cum El a luat-o de mână, iar copila s-a ridicat vie;*
- *La cum Stăpânul poate învia şi sufletul meu, cel omorât cu păcatele, printr-o singură atingere a Duhului Lui de Viaţă dătător.*

Predică despre paza inimii

Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ţâşneşte viaţa (Pildele lui Solomon 4: 23).

- *Inima este sediul voinţei, al iubirii, al priceperii, în ea se află faţa Preasfintei şi Dumnezeieştii Treimi.*
- *Inima este casa Tatălui, altarul Fiului şi atelierul Duhului Sfânt.*

Domnul inima omului o voieşte: ***Dă-mi mie, fiule, inima ta (Pildele lui Solomon 23: 26).***

O fraţilor, mai presus de toate cele pe care le păziţi cu străşnicie, păziţi-vă inima! De s-ar şi răsturna munţii, de-ar şi seca toate apele pământului, de v-ar şi părăsi toţi prietenii şi de v-aţi pierde toate averile, de chiar tot trupul vostru s-ar umple de viermi, nu vă înfricaţi, măcar deşi întreaga lume v-ar împroşca cu batjocura ei! Ci voi păziţi-vă doar inima, păziţi-o în orice urgie s-ar întâmpla să cadă asupra voastră şi lipiţi-o strâns de Domnul. Căci din inimă ţâşneşte viaţa şi cum ar mai putea ea ţâşni dacă în ea nu se sălăşluieşte suflarea Domnului şi Izvorul Vieţii - suflarea lui Dumnezeu?

Omul cel bun din comoara lui cea bună scoate afară cele bune, pe când omul cel rău din comoara lui cea rea scoate afară cele rele (Matei 12: 35). Acestea sunt cuvintele rostite de Domnul, cel care umple vistieria inimii tale cu bogăţiile Lui.

Dar cine e omul cel bun? El este cel care are comoara cea bună în inima lui.

Şi cine este omul cel răul? Este cel care are comoara cea rea în inima lui. *Căci din inimă* [a omului celui rău] *ies:* ***gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule (Matei 15: 19)*** şi din inima cea bună ies ***dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţia (Galateni 5: 22-23).***

Vedem noi oare ce mare vistierie este inima omului? Oare vedem noianul pe care poate să-1 încapă inima omului?

O, frate, însuşi Duhul Sfânt Dumnezeu, dacă binevoieşte, poate să încapă în inima omului. Nu numai că poate, dar El şi vrea. El doar aşteaptă ca tu să-ţi pregăteşti inima pentru El şi să o prefaci în biserică sfântă, căci Duhul Sfânt Dumnezeu nu Se poate sălăşlui decât într-un templu.

Aşa precum şarpele îşi păzeşte pururea capul, aşa şi tu, fiule, păzeşte-ţi pururea inima. Mai presus decât toate cele pe care le păzeşti cu străşnicie, fiule, păzeşte-ţi inima! Căci în inimă intră viaţa şi din ea iarăşi viaţă iese, viaţa de la Dumnezeul cel Viu.

O, Stăpâne Doamne de Viaţă dătătorule, ajută-ne nouă să ne păzim inima pururea pentru Tine, Domnul şi Dumnezeul nostru, Căci noi pe Tine te lăudăm, Ţie îţi mulţumim şi pe Tine te slăvim în veci. Amin.

Visarion - cuviosul care a prefăcut apa din mare, în apă dulce

Umblând el cu ucenicul lui în pustie, pe marginea mării, ucenicul a însetat de osteneala drumului şi de zăduful zilei, şi a zis: Părinte, îmi este tare sete. Iar cuviosul, făcând rugăciune şi însemnând marea cu semnul Sfintei Cruci, a zis: În numele Domnului, ia apă şi bea. Iar ucenicul, luând apă din mare cu vasul ce-l purta, a văzut că apa este dulce la gust şi rece, ca şi cum ar fi curs dintr-un izvor viu.

Printre părinții Egiptului, primii monahi ai credinței creștine, alături de Sfinții Antonie, Teodosie și Pahomie, Biserica cinstește și pe cuviosul Visarion.

În ziua de 6 iunie, Sinaxarul aduce în fața ochilor noștri viața unui om care, de bunăvoie a renunțat la toate bunătățile lumii, ca să dobândească frumusețea Împărăției lui Dumnezeu - nu neapărat pentru el, cât pentru frații și creștinii rânduiți a-i fi ucenici.

Trăitor în secolul al IV-lea, Sfântul Visarion a intrat de tânăr în mănăstire, însă nu și-a găsit deplina liniște. Împărţindu-şi săracilor tot ceea ce avea, s-a lepădat de lume, ducându-se într-un loc pustiu, unde a petrecut în liniște, până la sfârșitul vieții. Numeroase sunt faptele minunate care izvorau din sfințenia cuviosului.

Între acestea, una atrage atenția: „Umblând el cu ucenicul lui în pustie, pe marginea mării, ucenicul a însetat de osteneala drumului şi de zăduful zilei, şi a zis: Părinte, îmi este tare sete.

Iar cuviosul, făcând rugăciune şi însemnând marea cu semnul Sfintei Cruci, a zis: În numele Domnului, ia apă şi bea.

Iar ucenicul, luând apă din mare cu vasul ce-l purta, a văzut că apa este dulce la gust şi rece, ca şi cum ar fi curs dintr-un izvor viu.

Deci, bând din destul şi răcorindu-se, a luat şi în vasul său, să aibă pe mai târziu.

Şi văzând aceasta, cuviosul Visarion, a zis: Fiule, pentru ce ai umplut vasul cu apă?

A răspuns ucenicul: Iartă-mă, părinte! Am luat apă ca să nu însetez iarăşi pe drum.

Sfântul i-a zis: Dumnezeu, Cel ce este în acest loc, este în tot locul. Şi, precum aici, aşa şi în tot locul poate să dea apă dulce celui însetat.

Pagina copiilor - Vieţile sfinţilor: Sfântul cuvios Visarion

Chiar în această zi, pe 6 iunie, îl prăznuim pe Sfântul cuvios Visarion, un sfânt care a trăit în secolul al V-lea în Egipt.

Astăzi vă povestesc două minuni pe care le-a făcut Dumnezeu pentru rugăciunile acestui sfânt.

***

Odată, umblând Sfântul Visarion împreună cu ucenicul său pe malul mării, acestuia i s-a făcut sete din pricina căldurii şi a oboselii şi a zis către sfânt:
- Părinte, îmi este tare sete.

Cuviosul, rugându-se şi însemnând marea cu semnul Sfintei Cruci, a zis:
- În numele Domnului, ia apă şi bea.

Ucenicul, luând apă din mare cu vasul ce îl avea, a văzut că apa este dulce la gust şi rece, ca şi cum ar fi curs dintr-un izvor. După ce a băut şi s-a răcorit, a luat şi în vasul său.

Văzând aceasta, cuviosul Visarion i-a zis:
- Fiule, pentru ce ai umplut vasul cu apă?

- Iartă-mă, părinte, am luat apă ca să nu însetăm iarăşi pe drum, a zis ucenicul.

Atunci sfântul i-a spus:
- Dumnezeu, Cel ce este în acest loc, este peste tot; şi precum aici, aşa şi în tot locul poate să dea apă dulce celui însetat.

***

Altă dată, mergând sfântul cu ucenicul său la un alt stareţ, soarele se apropia de apus şi drumul era încă lung. Atunci cuviosul s-a rugat lui Dumnezeu aşa:
- Rogu-mă Ţie, Doamne, porunceşte ca să stea soarele până ce voi merge la robul Tău.

Şi aşa s-a întâmplat, iar soarele nu a apus până ce a sosit Sfântul Visarion la stareţ.

Iată, dragii mei, puterea rugăciunii şi a încrederii în Dumnezeu şi mila Sa.

Icoane

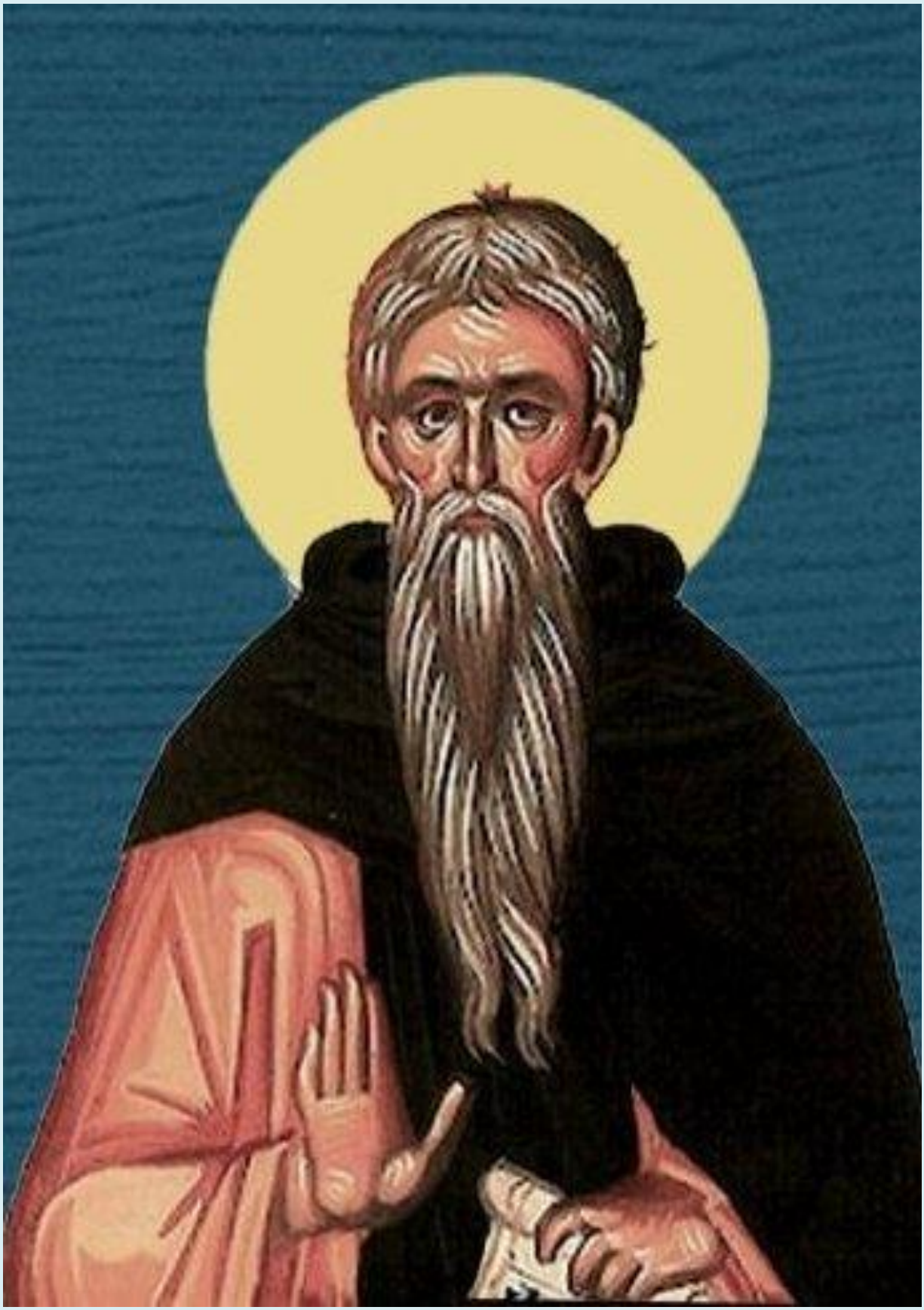

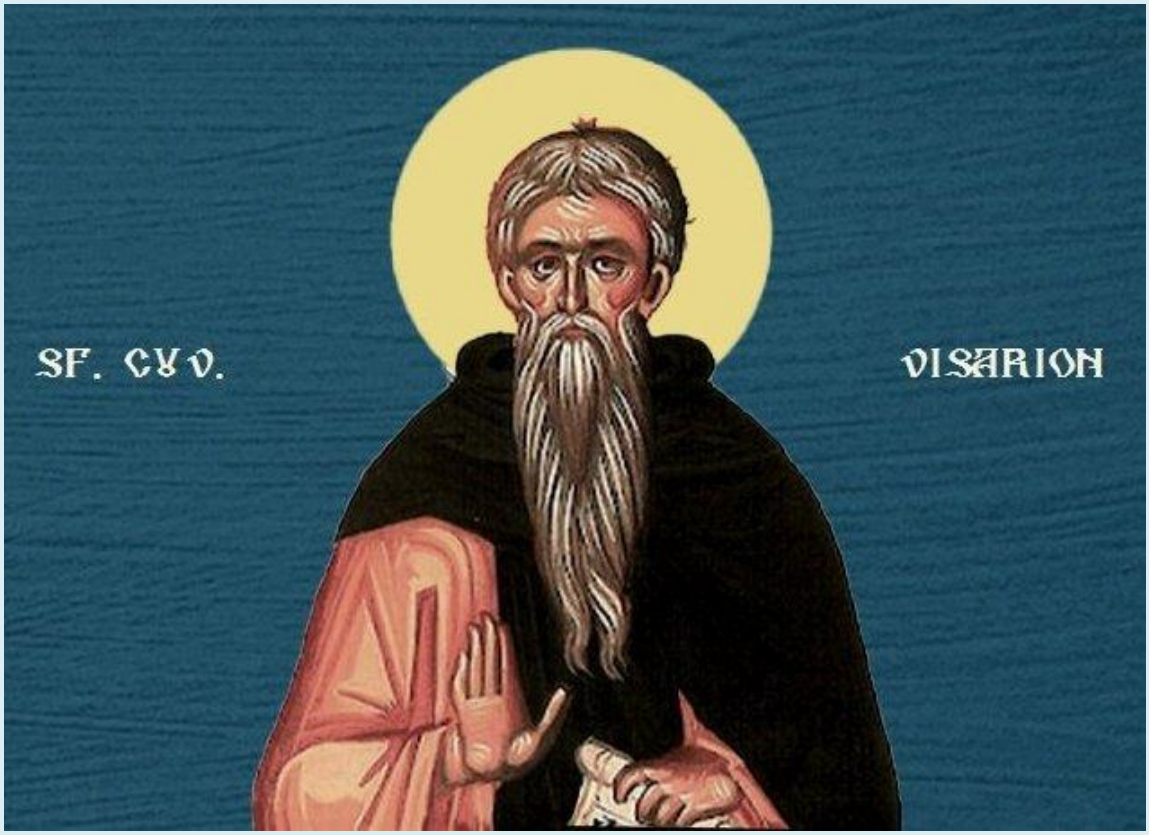
SF. CUV.
VISARION

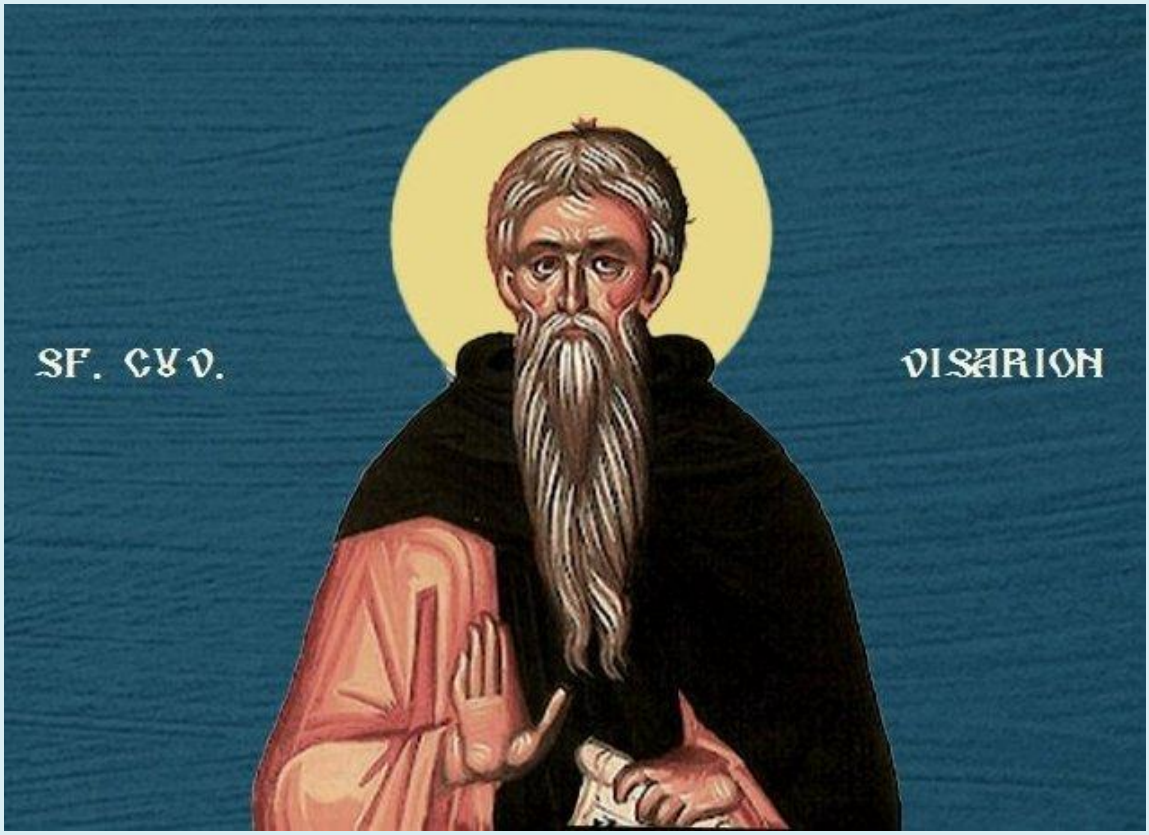
SF. CUV.
VISARION

Bucură-te, Sfinte cuvioase Visarion!